

HÃY RỘNG TAY CỨU GIÚP NGƯỜI NGHÈO

Ngày 25-7-2010, 12 bạn trẻ thuộc giáo phận Pompei (Nam Ý) lên đường sang Phi Châu làm việc thiện nguyện trong khuôn khổ một trại hè theo sáng kiến của Hội "Đức Ái nẩy sinh Bác Ái". Trong thời gian qua Hội dẫn thân thực hiện những dự án liên đới với đại lục Phi Châu và được sự hỗ trợ của Đền Thánh Đức Mẹ Mân Côi Pompei. Thập tùng 12 bạn trẻ là Cha Giovanni Russo, Linh Mục phụ trách Mục Vụ Giới Trẻ của Giáo Phận Pompei. Đa số các bạn trẻ thuộc thành phần sinh viên. Còn lại là 2 nhân viên y tế. Xin nhường lời cho 3 bạn trẻ trong nhóm.

Cô Ida. Tôi lên đường sang Phi Châu vì muốn thấy tận mắt những gì chỉ được xem qua truyền thông truyền hình. Nhất là tôi ước muốn kể lại những gì chính tôi đã sống và cảm nghiệm. Dĩ nhiên bước khởi đầu không dễ bởi vì đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với một khung cảnh xã hội khó khăn và một thực tại khác hẳn với thực tại tôi từng sống. Thế nhưng mọi khó khăn được khắc phục, tôi có thể hội nhập vào môi trường sống và cảm thấy thoải mái, nhẹ nhàng và tự nhiên. Tôi dần dần

ý thức sâu xa rằng dẫu thiếu thốn mọi sự, kể cả những nhu cầu cần thiết nhất, người ta vẫn có thể sống hạnh phúc. Hạnh phúc với cái "cỏn-con" cái "nhỏ-xít"! Sau hết tôi học được đâu là giá trị đích thật của con người và của sự vật. Tôi hân hạnh tiếp xúc với những con người thật đặc biệt. Hình ảnh đánh động lòng tôi nhất chính là trông thấy những em bé và những người trẻ, mặc dầu đối diện với không biết bao nhiêu vấn đề, vẫn tha thiết gắn bó với quê hương với dân tộc. Tôi quyết định ghi tên trở lại Phi Châu vào mùa hè năm 2011.

Anh Antonello. Tôi rất sung sướng vì trải qua một kinh nghiệm đặc thù. Tôi ước ao quan sát và tìm hiểu về một khung cảnh xã hội và một lối sống hoàn toàn khác biệt với tôi. Tôi cũng ước ao xem xét tại chỗ lý do nào khiến Phi Châu trở thành đại lục nghèo nhất thế giới. Rồi tôi mong muốn nhận thức đâu là bốn phận đích thật của thế giới tây phương khi đối diện với những con người thua xa chúng tôi về mọi tiện nghi của một lối sống đầy đủ và giàu sang. Đó là những lý do khiến tôi tham dự vào công tác thiện nguyện nơi một trại hè bên Phi Châu.

Ban đầu xem ra thật khó khăn trong việc hội nhập vào một lối sống quá thô sơ quá giản dị. Nhưng rồi với thời gian nhờ tình yêu, lòng cảm mến và cái nhiệt tình của trẻ em đã thật sự lôi cuốn tôi. Các trẻ em luôn quấn quít và thích nô đùa với chúng tôi. Điều đánh động lòng tôi nhất chính là tâm tình đơn sơ giản dị của người dân Phi Châu. Họ sống không ràng buộc bởi thời gian, không mắc lưới vào hàng trăm thứ công ăn việc làm. Họ dạy tôi rằng giá trị của cuộc sống có thể nằm ngoài hai lãnh vực tiền bạc và thành công. Tiền bạc và thành công không hẳn là hai yếu tố chính trao tặng hạnh phúc và làm cho cuộc sống có giá trị.

Cô Chiara. Ngay từ thơ bé tôi đã nuôi ước nguyện làm sao có thể biết và chạm tới một thực tại khác xa với lối sống của tôi. Phi Châu luôn lôi cuốn quyến rũ tôi. Các tài liệu và các hình ảnh về Phi Châu càng khiến cho tôi ước ao được sống nơi đây cho dù chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Thế rồi khi thực sự đặt chân lên đất Phi Châu, ban đầu tôi hơi lạc-loài, hụt-hẫng, nhưng từ từ tôi làm quen với cuộc sống. Nơi đây người dân không có gì cả nhưng lại có điều tốt đẹp nhất. Đó là nụ cười và niềm hạnh phúc. Hạnh phúc thật đơn sơ. Người dân ở đây không hề biết - cũng không hề thắc mắc đặt vấn đề - rằng, bên ngoài thế giới của họ, có một thế giới khác đầy đủ hơn, giàu sang hơn! Không! Họ chỉ sống đơn sơ với hạnh phúc trong tầm tay. Sống ngày qua ngày với nhu cầu tối thiểu nhất.

... "Hãy rộng tay cứu giúp người nghèo, để con được hưởng trọn vẹn phúc lành. Hãy làm ơn cho mọi người còn sống, ngay cả với người đã chết, cũng đừng từ chối làm ơn. Đừng ngoảnh mặt không nhìn những ai đang than khóc, với những người sầu khổ, con hãy biết chia buồn. Đừng ngại thăm nom người đau ốm, vì nhờ những việc như thế mà con sẽ được mến yêu. Trong mọi lời ăn tiếng nói, hãy nghĩ đến đời con chung cuộc thế nào, thì mãi mãi sẽ không phạm tội" (Sách Huấn Ca 32-36).

("Il Rosario e la Nuova Pompei" Anno 126, n. 7, Settembre-Ottobre 2010, trang 14)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt